

Performanță și excelență

COLEGIUL NAȚIONAL "CONSTANTIN DIACONOVICI LOGA"

Bd. C.D. Loga, Nr.37, 300020, Timișoara, Timiș | Tel.-Fax: 0256 491873, 0256 492094 | CUI: 2487752, email: cdloga@loga.ro, web: www.cdloga.ro

COLEGIUL NAȚIONAL "CONSTANTIN DIACONOVICI LOGA"
PRIMUL LICEU CU PREDARE ÎN LIMBA ROMÂNĂ DIN CAPITALA BANATULUI

REVISTA
LOGARITM

Semestrul I

Nr. 1,
An școlar 2021-2022

CUPRINS

<u>Să vorbim despre paradoxuri</u>	3
<u>Marele Roman al Matematicii- Mickaël Launay</u>	6
<u>Efectul</u>	
<u>Doppler</u>	8
<u>Amintire</u>	11
<u>Fluturile</u>	11
<u>Rămas bun</u>	12
<u>Tot ce sper este ca al meu Dumnezeu să fie credincios</u>	13
<u>Atlas</u>	14
<u>What a peaceful way to die</u>	14
<u>O ieșire prin pădure</u>	16
<u>Inferno de Dante Alighieri</u>	17
<u>Superioritate</u>	19

Să vorbim despre paradoxuri

Paradox = o situație sau o afirmație ce pare imposibilă sau este dificil de înțeles deoarece conține două aspecte sau caracteristici contradictorii

Notă: în ziua de astăzi, majoritatea paradoxurilor au explicații logice sau matematice ce le atestă sau contestă veridicitatea. Totuși, în acest articol, supunem inventivității cititorului găsirea acestora, lăsând misterele paradoxurilor prezentate nedesluite.

Paradoxurile au acaparat minți încă din Antichitate. Pentru a ne începe aventura prin lumea acestora, apelăm la Zeno cel ce a formulat mai multe probleme paradoxale.

Ahile și broasca țestoasă

Ahile și o țestoasă se întrec, cea din urmă având un avantaj inițial de 10 metri, dar Ahile este de 10 ori mai rapid. Ahile aleargă 10 metri, țestoasa un metru. Ahile mai aleargă și acel un metru, țestoasa încă 10 cm. Astfel, de fiecare dată, țestoasa va avea un avantaj, chiar dacă infim. Zeno trage astfel concluzia că Ahile nu va putea învinge vreodată țestoasa într-o astfel de cursă.

Paradoxul locului*

Dacă totul are un loc, atunci și locul are un loc, tot așa ad infinitum.

Paradoxul cerealelor*

Când cade, un bob de mei nu face zgomot, dar când 100 de boabe de mei cad, acestea fac zgomot. Deci, un “nimic” devine “ceva”. Absurd. *Acele paradoxuri le regăsim în scrierile lui Aristotel, acesta i le atribuie însă lui Zeno

Desigur, aceste paradoxuri (luate dintr-o listă mult mai lungă) par absurde pentru cunoștințele lumii moderne. Totuși, valoarea lor trebuie raportată la perioada când au fost formulate, punând bazele unor provocări pentru gândire. Socrate se regăsește ca fiind personaj în mai multe scenarii paradoxale. Două dintre ele constau în:

I. Tot ce știu e că nu știu nimic. (Vorbe atribuite lui Socrate)

II. Podul lui Buridan/Sofismul 17

Socrate dorește să traverseze un râu pe un pod păzit de Platon. Cel din urmă îi spune următoarele: “Socrate, dacă prima propoziție pe care o vei rosti va fi adevărată, te voi lăsa să treci. Dar desigur, dacă vei minți, va trebui să te arunc în apă”. Răspunsul lui Socrate este cât se poate de surprinzător: “Mă vei arunca în apă”.

Cele două posibilități impuse de Platon sunt acum neclare:

- Dacă Platon consideră propoziția adevărată, îl va lăsa să treacă și nu îl va arunca în apă, deci propoziția lui Socrate va fi de fapt

falsă. Rezultă astfel o contradicție cu condițiile inițiale.

Dacă Platon consideră propoziția falsă, îl va arunca pe Socrate în apă, conferind astfel valoarea de adevăr propoziției lui Socrate. Platon își încalcă și de această dată condițiile inițiale.

Ca și reflecție asupra acestui paradox, este interesantă abordarea problematicii valorii de adevăr a unei propoziții referitoare la viitor.

Păstrând tangența cu lumea Antică, ne îndreptăm spre mitologie și descoperim personajul lui Tezeu și nava acestuia. Paradoxul ce se naște în jurul Navei lui Tezeu este următorul:

Se presupune că nava lui Tezeu este păstrată ca exponat, ca o piesă de muzeu. Cu timpul, piese din această navă se deteriorează și sunt înlocuite cu altele. Se va presupune că acele piese vechi vor fi însă păstrate într-un depozit, dar nava cu piese noi va fi expusă drept Nava lui Tezeu. După o perioadă, toate piesele vor fi înlocuite. Se consideră că la un moment dat, în viitor, se va inventa o tehnologie care va readuce bucățile de lemn din depozit la starea lor inițială și vor fi repuse în forma navei. Întrebarea finală a paradoxului este: “Care dintre cele două va fi Nava lui Tezeu? Cea expusă sau cea “reconstruită”?”.

Abordând acum subiectul mitologiei, ne îndreptăm atenția

Nr. 1/ An școlar 2021-2022

spre ființe “omnipotente”. Această caracteristică atrage asupra sa un paradox cât se poate de interesant.

Dacă o ființă este omnipotentă, poate aceasta crea o piatră prea grea pentru a o ridica?

În cazul în care răspunsul ar fi nu, atunci ființa nu ar mai fi omnipotentă, neavând capacitatea de a crea piatra.

În cazul în care răspunsul ar fi da, atunci ființa nu ar fi omnipotentă, neavând capacitatea de a ridica piatra.

Acest Paradox al omnipotenței/ Paradox al pietrei este, probabil, cel mai complex discutat în acest articol. Dezlegarea sa și interpretările se îndreaptă spre domeniul metafizicii și se află în strânsă legătură cu alte problematici moderne (de exemplu, pisica lui Schrödinger).

Paradoxurile sunt un mod inedit de a ne provoca propriile minți spre a le descoperi capacitatea de deslușire și interpretare. Sensul ascuns, uneori adevăr alteori minciună, face ca misterul fiecărui paradox să fie captivant. Minteă umană este o sursă nelimitată și continuă să își producă singură aceste jocuri și provocări.

Marta Traleş
Clasa a XII-a MI2

*„Matematica este limba cu care Dumnezeu
a scris Universul.”
- Galileo Galilei-*

Marele Roman al Matematicii – Mickaël Launay

Matematica e fascinantă!

Matematica e regina științelor!

Și totuși ce înseamnă toate aceste afirmații îndrăznețe? Cine ar putea dovedi, expune sau cuprinde toate aceste înțelesuri? Ce ascunde de fapt această supremație susținută de mulți învățați peste secole?

Mathematica, după cum îi spuneau latinii, a fascinat de la cele mai înțelepte minți ale Antichității până la geniile contemporane. O veritabilă gaură neagră de mistere pentru cei neinițiați și un grandios univers de galaxii și planete pe paginile celor mai inițiați, matematica a însoțit omenirea pe parcursul evoluției ei. Cu fiecare mister elucidat, multe altele se ivesc. Cu fiecare nouă teoremă formulată, o alta prinde contur. Astfel se nasc constelații în magnificul cosmos de numere și figuri.

Se dovedesc a fi adevărate lumini călăuzitoare cei ce pot transpune stelele în cuvinte și contururile desenelor uranice în înțeles universal. Sub acest aspect al unei călăuze îl putem descoperi și pe Mickaël Launay. Matematician francez, acesta a obținut succesul prin proiectele sale de a populariza matematica. Printre acestea, se numără și premiata carte *Marele Roman al Matematicii*.

Sub o timidă formă de enciclopedie, acest roman trece cititorul prin toate sferele explorării matematicii. Autorul încorporează ingenios omul zilelor noastre fără a da aerul de ficțiune și aduce în prim plan toate tipurile și nivelele de cunoștințe. Își asumă curajos rolul de a aduce matematica în lumea fiecăruia, rolul de a salva

matematica din acel gol al necunoașterii. Este o șansă inedită de a găsi acea fărâmbă magică ce va deschide porțile spre cel mai complex univers, spre o aventură unică și captivantă.

Această enciclopedie se dovedește a fi o lectură captivantă prin limbajul natural ce se remarcă încă de la primele pagini. Urmărind șiruri scurte de evenimente aparent aleatorii, autorul construiește inteligent scările spre acea mai interesantă poveste-istorie. Debutul cărții plasează atenția, surprinzător, în afara științei, prezentând lumea arhitecturală a Parisului. Recuperează însă rapid terenul pierdut și prezintă lumea zilelor noastre prin ochii ageri ai unui matematician curios. Astfel, orice cititor, interesat inițial sau nu, va fi acum categoric acaparat de misterele din spatele multor lucruri aparent banale. Ritmul alert, dar deloc complicat sau superficial, va ține ochii ațintiți pe rândurile ce combină matematica și caracteristicile sale cu lumea cotidiană familiară oricui. Tu știi câte secrete ascunde un pandantiv sau o piramidă?

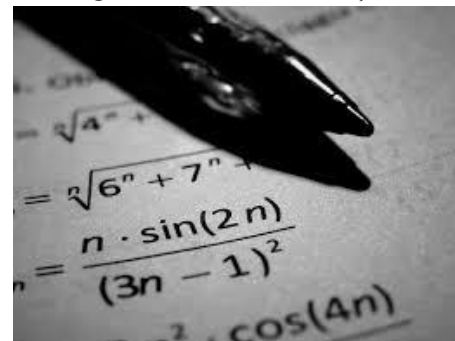
Autorul abordează progresiv complexitatea domeniului explorat și colorează totul cu numere, formule și desene explicate în amănunt. Evidențiază logica din spatele oricărei aparențe și dovedește într-un mod impresionant că nimic nu este întâmplător!

Este abordată tactica de a trece prin toate etapele formării unei concluzii matematice. Procesele cognitive și experimentale sunt descrise cu exactitate, cu ușoare remarci comice sau note referitoare la lumea modernă. Matematicienii ai diferitor veacuri sunt prezentați în conformitate cu contribuția lor și încadrarea acestora în timp. Se păstrează un raport excepțional între valoare și momentul în istorie,

asigurându-se totodată și înțelegerea pe deplin a acestuia. Trecând prin toate acestea, se evidențiază atât diferențele culturale cât și dezvoltarea de care au profitat știința și lumea. Astfel, matematica devine acest liant universal și totodată un rezultat comun, o conglomeratie unică de inovație și special.

Ordinea cronologică a evenimentelor aduce o notă logică ce ajută cititorul să asimileze rapid și plăcut succesiunea de descoperiri și implementări matematice. Este o fuziune total aparte de modern și academic, de social și științific. Va câștiga categoric toate sferele de cititori, dovedindu-și astfel definitiv rolul de enciclopedie a istoriei matematicii.

Originalitatea acestei cărți constă

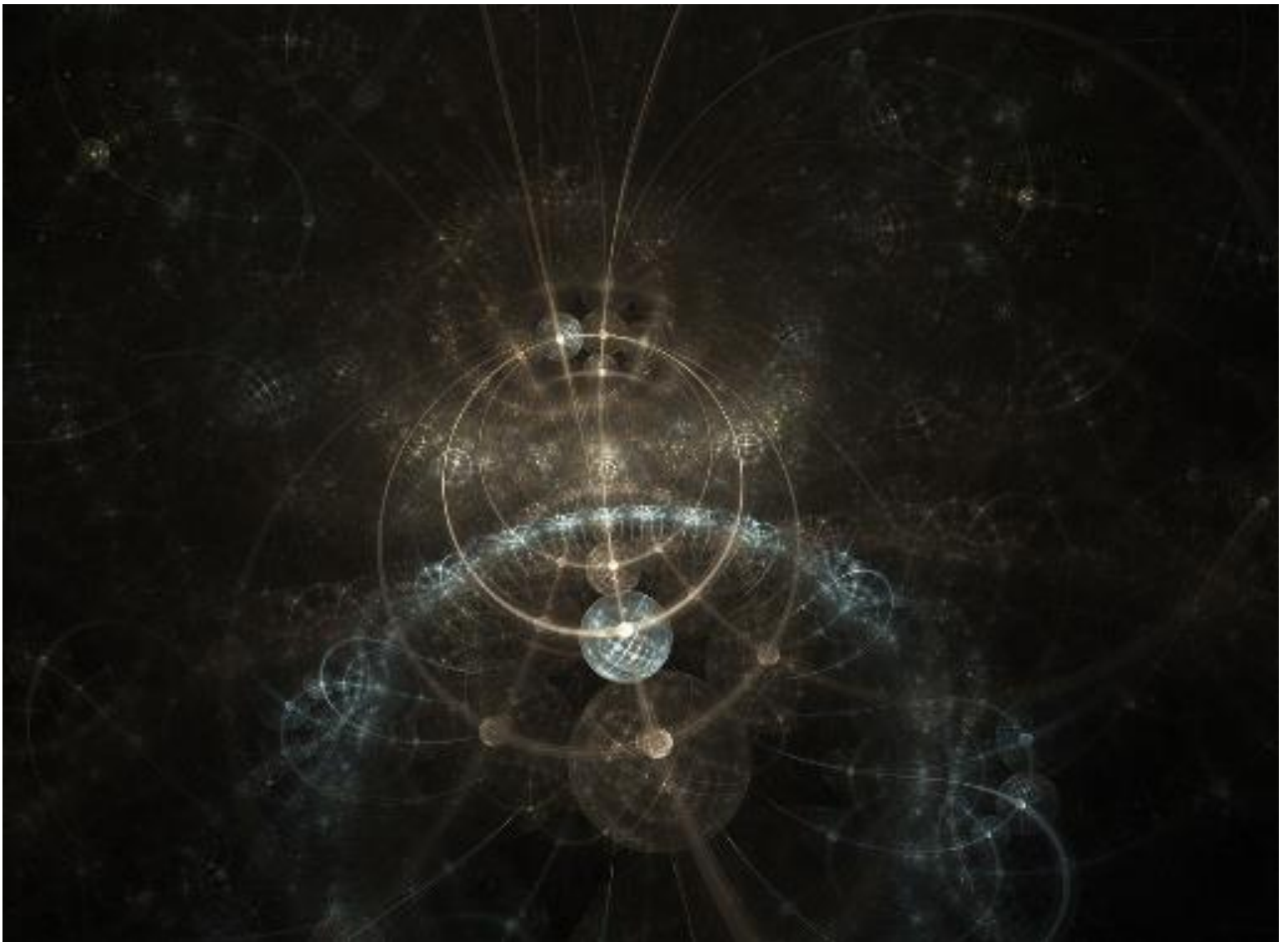
tocmai în abilitatea fascinantă a autorului de a nu adresa cunoștințele matematice ale

celui ce o citește, ci caută să le lămurească, întregască și aprofundeze. Astfel, oricine, de la mic la mare, va găsi ceva de apreciat și va simți nevoia să dea paginile până la final pentru a afla toate secretele, rezolvate sau nu, ale matematicii până în prezent.

Marta Traleş

Clasa a XII-a MI2

*„Știința, magie raționalistă”
-Valeriu Butulescu-*

Efectul Doppler

Descriere. Scurt istoric

Efectul Doppler descrie dependența dintre frecvența cu care sunt recepționate undele de orice natură de către un observator și mișcarea relativă dintre sursa care produce oscilația inițială și observator.

Ca urmare, unda emisă de o sursă ce se apropie de observator devine tot mai comprimată (lungimea de undă a semnalului emis, ținând cont de această apropiere, devine aparent mai mică), astfel frecvența unde crește în timp ce distanța dintre sursă și observator scade.

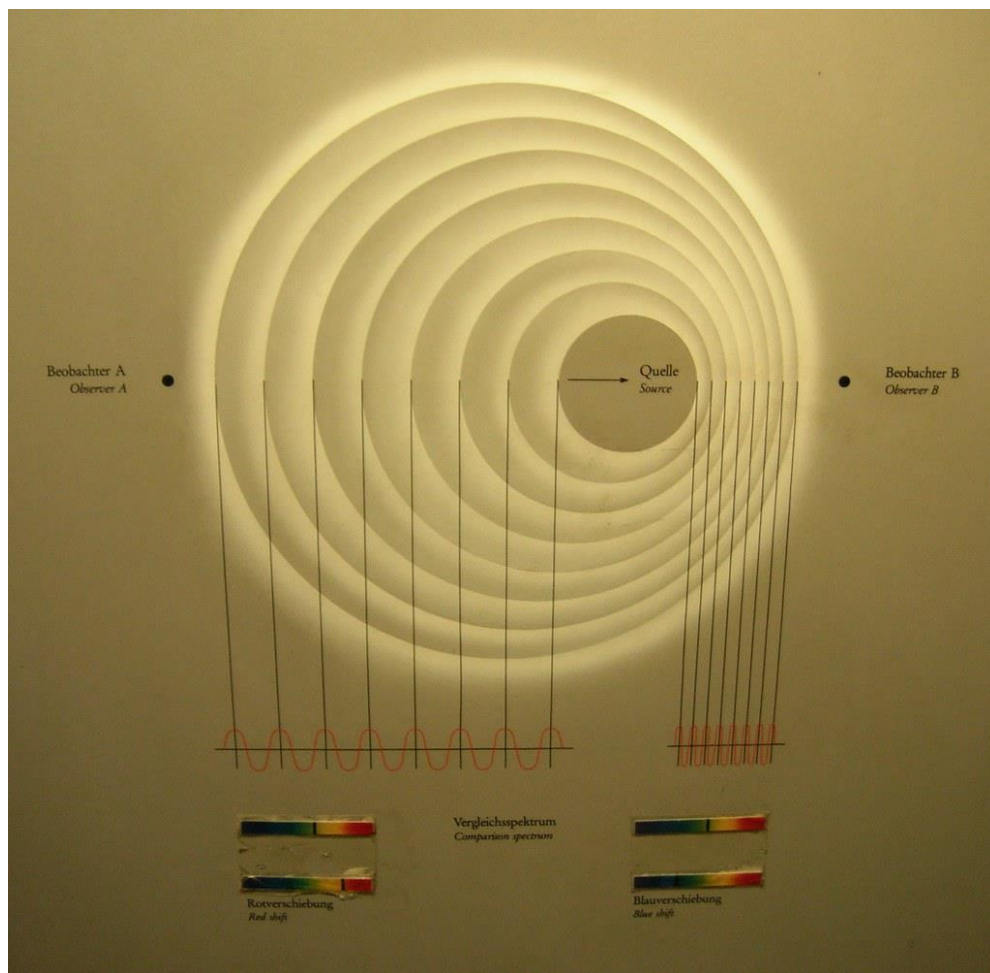
În contrast, undele emise de o sursă ce se depărtează de observator devin tot mai extinse, lungimea de undă crește, deci frecvența lor scade.

Acest efect a fost propus pentru prima dată în anul 1842 de către fizicianul austriac Johann Christian Doppler, în tratatul său *„Über das farbige Licht der Doppelsterne und einiger anderer Gestirne des Himmels”* („Despre lumina colorată a stelelor binare și a altor câteva frunți ale cerului”).

Ipoteza a fost testată în anul 1845 de către Buys Ballot pentru

undele sonore. Acesta a confirmat că înălțimea sunetului este mai mare decât frecvența emisă când sursa de sunet se apropie și mai mică decât frecvența emisă când sursa de sunet se depărtează.

În anul 1848, francezul Hippolyte Fizeau a descoperit în

mod independent același fenomen. Astfel, în Franța efectul este numit uneori „efectul Doppler-Fizeau”, însă în rest această denumire nu este acceptată din cauza diferenței de mări de timp dintre cele două descoperiri. În același an, în Marea Britanie, John Scott Russell a realizat un studiu experimental al efectului.

Deplasarea spre roșu și deplasarea spre albastru

Deplasarea spre roșu (redshift) reprezintă o creștere a lungimii de undă și, astfel, o scădere a frecvenței și a energiei fotonice a radiației electromagnetice (cum ar fi lumina).

Deplasarea spre roșu negativă (negative redshift) sau *deplasarea spre albastru* (blueshift) reprezintă opusul deplasării spre roșu, și anume o scădere a lungimii de undă ce are loc odată cu creșterea frecvenței, respectiv a energiei.

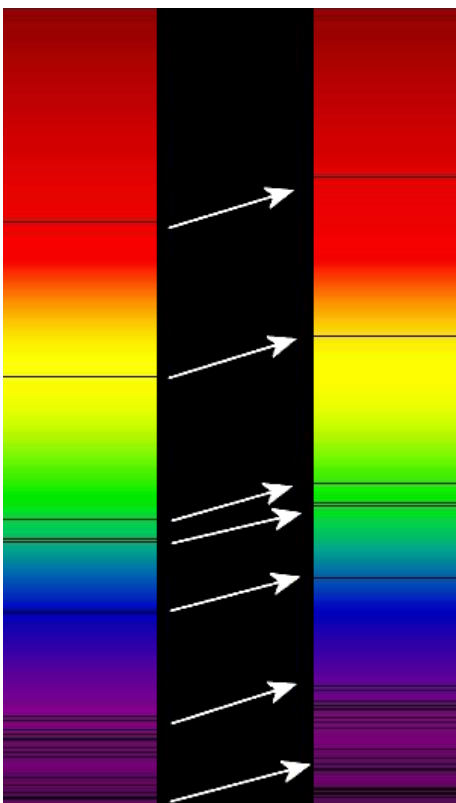
Denumirea acestor fenomene fizice derivă din denumirea culorilor roșu și albastru, care formează extremele spectrului luminii vizibile.

În astronomie, sursa ce emite unde electromagnetice poate fi o stea. Când o stea se apropie, lungimea de undă este comprimată și spectrul său devine ușor mai albastru. Când o stea se depărtează de observator, spectrul său îi pare acestuia mai roșu.

Nr. 1/ An școlar 2021-2022

Pentru a observa aceste fenomene, astronomii folosesc prisme de înaltă rezoluție ce separă undele de lumină ce vin în diferite culori.

Dacă nu există niciun alt corp în apropierea steii, modelul efectului Doppler va rămâne neschimbat în timp, însă dacă există o exoplanetă sau o altă stea în sistem, atracția gravitațională a acestui corp va perturba mișcarea steii pe anumite porțiuni din orbită, producând transformări notabile în timp ale modelului și mărimii efectului Doppler.

Dacă viteza relativă dintre sursă și observator este mai mare, atunci și deplasarea este mai mare. Astfel, galaxiile aflate la distanțe foarte mari, întrucât se îndepărtează cu viteze uriase, prezintă deplasări spre roșu considerabile, numite *deplasări cosmologice spre roșu*.

Expansiunea Universului

În anul 1912, la Observatorul astronomic Lowell din Arizona, SUA, astronomul Vesto Melvin Slipher a descoperit că aproximativ 10 galaxii se îndepărtează de Pământ cu viteze de până la milioane de kilometri pe oră. Diapozitivele proiectate au arătat clar deplasarea spre roșu, care indica o deplasare extrem de rapidă a galaxiilor.

În perioada 1914 – 1917, Albert Einstein și-a publicat ecuațiile teoriei relativității generalizate, a căror soluție a găsit-o în anul 1919 astronomul Wilhelm de Sitter, o soluție care prezicea un univers în expansiune, în care galaxiile se îndepărtau unele de altele.

După 1925, Slipher a părăsit studiul galaxiilor, iar munca a fost continuată de E. Hubble și M. Humason. Folosind un telescop mai puternic, ei au măsurat vitezele și distanțele mai multor galaxii, care erau prea slabe pentru a fi observate cu instrumentul lui Slipher. Măsurătorile au confirmat faptul că galaxiile se îndepărtează de noi cu viteze extraordinar de mari, unele ajungând la peste 30.000 km / s.

Folosind metodele de comparație cu stele variabile, Hubble a găsit valorile distanțelor până la câteva galaxii relativ vecine, majoritatea la peste un milion de ani-lumină. Distanța cea mai mare era de 7 milioane de ani-lumină.

Folosind datele observațiilor sale și ale lui Slipher, Hubble a notat vitezele în funcție de distanță pe hârtie milimetrică și a descoperit o relație care a ajuns cunoscută ca

„Legea lui Hubble”: cu cât o galaxie este mai îndepărtată, cu atât se deplasează cu o viteză mai mare. Aceasta este legea expansiunii

Universului, enunțată în 1929, care a fost, de altfel, prezisă de Wilhelm de Sitter pe baza teoriei relativității.

Bibliografie:

<http://www.quarq.ro/umc/examene/doppler.pdf>

<https://scientia.ro/fizica/2819-efectul-doppler.html>

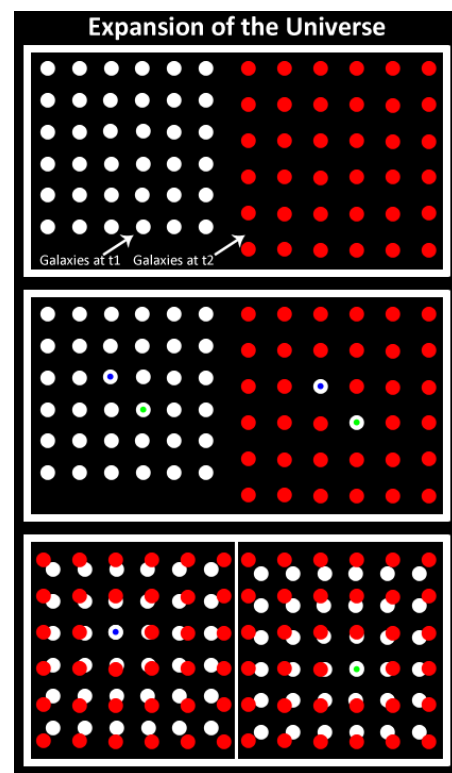
<https://www.telework.ro/ro/efectul-doppler/>

<https://en.wikipedia.org/wiki/Redshift>

<https://paginadeastronomie.wordpress.com/tag/deplasare-catre-albastru/>

<https://www.descopera.org/expansiunea-universului/>

<https://electronicaplicata.files.wordpress.com/2018/06/efectul-doppler-fizeau.pdf>

Ana Cîrjea

Clasa a X-a MI2

*„Fiecare creație, oricât de modestă, e
smulsă, prin luptă, imposibilului.”
-Gheorghe Grigurcu-*

Amintire

Stau singur, din nou, sub luna de cristal
 Gândindu-mă la noi, admir încă un val,
 Din marea nesfârșită de amintiri împreună,
 Numele tău pretutindeni răsună.
 Am încercat să evit acest loc și chin,
 "Doar dacă-ai știi...", șoptesc și suspin.

Privesc momentele cele mai fericite,
 Dar lângă mal sunt și cele mai triste...
 Blocat în trecut, și eu o amintire,
 Blocată în trecut, unde-o fi ea fericire?

Încep să mă joc naiv prin nisip.
 Mă trezesc desenând frumosul tău chip.
 Speriat mă ridic și părăsesc locul,
 Știind că mă v-duce din nou aici norocul.

Încet și abătut mă plimb în lume,
 Peste tot continuă să răsună al tău nume...
 Încordat caut acel zâmbet pierdut,
 "Ce frumos era..." șoptesc abătut.

Doar luna-ți lumina golul tău spate,
 Ca doi copii, noi râdeam în noapte.

Doar stelele știau al nostru secret,
 Și cum se colora, arzând al meu suflet.

Ștefan Ancuța
 Clasa a XII-a MI2

Fluturile

Nu credeam să ajung să vreau să scriu despre ce nu vreau. Dar așa a apărut coconul. Coconul de catifea ce s-a transformat în flutură, fluturile ce s-a transformat în efemeritate.

Cândva mă gândeam la ploile de vară. Mă fascinau prin violența greu de explicat, prin acele câteva minute de gaură neagră, prin cadrele de nedeslușit ale filmului de apă. Și mă surprindeam adesea meditănd la aspectul dur și scurt, la promptitudinea sentimentului de frică. Era o reacție ce se năștea natural dintr-un zgomot surd. Vuietul cumplit mă ținea la geam, eram legată de imaginea furtunii, de groaza ploii.

Și în acele momente se năștea fluturile meu. Ieșea timid din cocon, își desfăcea aripile pentru primul zbor. Avea o tinerețe naivă și contura o imagine fantomatic de fragilă prin dansul său colorat. Și fluturile meu își lua avânt spre aventura sa de o zi. Și pentru el, o

zi însemna eternitatea, era tot ce va fi cunoscut vreodată. Și pentru fluturile meu orizontul apusului era suficient. Nu își înțelegea propriul îngheț la întunericul nopții, fluturile se dezintegra în neant.

Pentru fluturile meu, vara nu a avut ploi. Mi-a împlânzit până și cea mai grea furtună. Le-a secăt norilor izvorul, a liniștit vântul și a adus soarele. Vara a fost parcă o „nevară”. Mi-a dăruit ziua lui spre a vedea lumea împreună. Îmi desena universul prin raze de soare filtrate prin aripi. Lua pigmenți și îi arunca aleatoriu peste nisipul gri.

Și nisipul prindea formă sub magia fluturului. Și parcă nu mai erau nici valuri să destrame castele, nici vânt să sfărâme construcția, era doar fluturile meu drept gardian. Și culorile zburau prin aer, le urmăream hipnotizată cum aripile sale se jucau cu iluzii, cum conturau fragil iluzia perfecțiunii. Urmăream un film fără scenariu, un cântec fără note. Citeam niște pagini albe imaginându-mi singură povestea nescrisă. Eram fericită sub inflexiunile de culori difuze. Fluturile meu dădea din aripi, desena figuri neștiute de mine prin aer, dansa cu soarele.

Am uitat însă că fluturile e definit de efemeritate, l-a prins blestemul lui Icar. I s-au topit

Nr. 1/ An școlar 2021-2022

desenele, s-au scurs culorile pe pereții captivității mele. Culorile cerate s-au amestecat și au ajuns o nuanță închisă cu un iz de urât. Mai deslușeam printre stropi urme de adevăr și de iubire, dar se pierdeau sub umbra fluturului meu în picaj. Și parcă eu însămi eram bolnavă, priveam cu aceeași fascinație prăbușirea fluturului.... voiam să simt impactul, să știu că nu a fost în zadar. Acesta era finalul iminent al fragilității fluturului.

Cădea.... cădea.... cădea. Și s-a lovit de nisip, a rămas nemișcat peste urmele castelului nostru de nisip. Construcția și-a găsit un distrugător: propriul constructor. Fluturile meu era acum sfârșit, un trup fragil-monument unei povești false. Aripile fluturului meu erau reale, dar zborul lor stătea sub semnul imposibilului.

M-am luptat să îmi iubesc fluturile, să îi port zborul peste plaje, câmpii, munți. Dar fluturile meu era obosit, era înecat în lipsa aprigă de oxigen. Se alimenta parcă din arderea incontrollabilă a prezentului, din fumul ce ne înțețoșea existența. Și cum vara era pe sfârșite, veneau ploile de toamnă... fluturii nu zboară toamna și focurile nu ard pe ploaie. O flacăra mare are nevoie de combustibil, dar benzina e scumpă și lemnul e rar.... iar noi nu aveam nimic. Noi aveam dorința, noi respiram speranță și ne hrăneam cu vise. Dar focul ardea cu repeziciune, ardea repede și puternic, a consumat scurt ce alții ar fi salvat pentru mai târziu. Ne-a dat totuși căldură, ne-a încălzit în mijlocul ploii, a luptat alături de noi. S-a stins și focul, tot de la ploi, tot de la sfârșitul verii, tot de la fluturi și mine, tot de la noi.

E tardiv să mai scriu despre fluturile meu, despre o existență consumată mult anterior scrierii. Istoria își are rolul în cărți, fluturile meu doar în amintirea proprie. Fluturile meu a fost frumos, a avut un zbor lin și o prăbușire sonoră, cu ecou în povestea mea.

...

Vor veni și alte veri, unele îmi vor aduce noi fluturi, altele doar furtuni.

Marta Traleş

Clasa a XII-a MI2

Rămas bun

Focul inimii mele va arde toate gândurile rele

Și mâinile tale vor fi din nou cu ale mele.

Ploaia de-afară se va contopi cu lacrimile de pe piele

Și-un zâmbet va răsări dintre stele.

Fumul caselor e doar un nour ce piere,

Alături de sufletul meu ce zace-n tăcere...

Frunzele cad în părul tău, alene

Și-alături de ele un pumn de vremuri grele;

Scama de viață din ale mele cuvinte

Va zbura-mpreună cu chicotelile tale.

Cartea ce-o mângâiai cu-atâta plăcere

Se va cufunda în amintirile mele...

Ș-apoi tu, cu corpul tău de zână,
Vei pleca precum o altă lună;

Vei vedea ape, munți,
melancolia,

Vei uita ce a fost odată "lumea".

Cântul meu se va frânge-ntre trestii

Lebăda va plânge-ntre bestii,

Tu vei avea amnezii,

Iar eu voi număra morții...

Și vara, O, vara...

Vara va fi-ntuneric;

Tu acolo, departe,

Eu aici, aproape.

Soarele tău va răsări

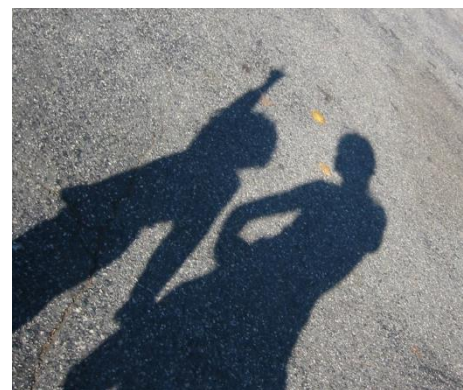
Iar inima mea va-mpietri;

Măinile mele se vor prăbuși,

Ochii mei s-or înnegri,

Pielea mea o putrezi

Iar tu te vei bucura de zi...

Daria Iureș

Clasa a XI-a MI1

Tot ce sper este ca al meu Dumnezeu să fie credincios

Și dacă Shakespeare și Eminescu aveau dreptate? Dacă scena lumii noastre este cel mai mare spectacol incognoscibil, în care jucăm toți atât de entuziaști? Cât de ușor ar accepta specia noastră ipoteza de a exista doar sub forma banală de marionetă? Și în ziarele noastre ce articole ar apărea despre păpușar? Căci ce-ar fi un teatru de păpuși fără marionete pare mai neînsemnat decât unul fără de un păpușar.

Pe toate aceste întrebări terifiante putem spune că René Descartes le-a înlăturat în momentul în care a afirmat: „*je pense, donc je suis*”, vindecându-ne astfel rănilor necunoscutului din senin. Însă cine s-a mai sinchisit să continue a-i citi lucrările a remarcat ipoteza sa ce pune la îndoială însăși realitatea în care trăim, prin conceptul viselor. Căci dacă un om în momentul în care visează se consideră a fi actorul principal al acelei scenete și totuși după ce se trezește descoperă că trăiește într-o altă realitate, ce îl face să creadă într-o formă primordială de existență? Dar totuși am avut și opinii diferite de-a lungul istoriei, asemenea povestioarei concepute de filosoful chinez Chuang Tzu: „*O dată am visat că sunt un fluture ce zbura deasupra lanurilor de flori, văilor înverzite și munților împăduriți. Iar acum nu mai știu dacă sunt om ce a visat că este fluture sau un fluture ce visează că este un om*”.

Într-un final poate totul este legat de faptul că - *je pense que je suis* -, dar asta ar însemna că ar

trebui să fie valabilă și reciproca, și anume - *je suis, donc je pense* -. Doar că ajunși aici ne-ar fi imposibil să alcătuim o succesiune a ideilor, căci amândouă ipotezele reprezintă și cauza și efectul celeilalte. Iar în acest mod ni s-ar justifica teoria lui Nietzsche privind „*eterna întoarcere*”, ciclicitatea bidimensională a timpului. Vă puteți imagina o infinitate de repetiții creându-se între aceleași puncte dintr-un sistem cartezian? Poate eternitatea nu are nevoie de un areal infinit de desfășurare, ci doar de-o succesiune de evenimente ce să se compună între ele. Și totuși când a luat naștere prima acțiune? Dacă am alege să răspundem că atunci când a avut loc marea coliziune supranumită Big Bang, am ignora premisa de la care ne-am început discuția, și anume cea legată de cauzalitatea tuturor efectelor. Astfel, paradoxal, nu putem concepe nici ideea de eternitate și nici ideea de a nu exista ceva înainte sau după un eveniment. Fiindcă cele două, la rândul lor se justifică prin existența celeilalte. Ce absurd, așa-i? Să trăim în închisoarea propriei noastre minți, să tânjim după un adevăr universal și totuși să ne fie mult mai ușor să ne explicăm că fiecare particulă din această lume se manifestă absolut întâmplător. De aceea Camus a ajuns să ne adreseze întrebarea: „*Ce ar însemna pentru noi un înțeles exterior condiției umane și cum am defini conceptul de înțeles sau scop al vieții?*”

Însă odată ce nu am putut accepta incomparabilitatea unor elemente ale naturii față de propriile noastre experiențe, le-am remodelat „*după chipul și*

asemănarea noastră”, inducând ideea unei supraființe hermafrodite eterne intitulată „*Dumnezeu*”. Iar prin aceasta ne-am putut explica multitudinea de idei privind aspectele supraviețuirii noastre, justificându-ne binele și răul, adevărul și minciuna, frumosul și urâtul, lumina și întunericul și multe alte dualități ce coexistă datorită diferenței de perspectivă umană. La fel ca și ciclicitatea timpului, l-am alimentat pe acest Dumnezeu prin fracțiunile opiniilor noastre, doar ca el să ne alimenteze pe noi prin aceleași concepte, creând astfel o punte de legătură ce nu mai poate fi înlăturată, existând în etern. Dar dacă conceptul acestei ființe superioare a fost creat prin analogia nașterii unui om și prin întrebarea „*cine l-a adus pe lume pe primul om?*”, înseamnă că nu putem da la o parte incertitudinea privind conceptul de cine l-a creat pe Dumnezeu?

Acceptăm ideea de a fi existat dintotdeauna în același mod în care refuzăm ideea de a fi apărut din nimic. Iar astfel misterul infinitului pare a ne fi mai familiar decât cel al unui început și final bine stabilit, cu toate că ne autoconștientizăm momentul în care am apărut și momentul în care vom dispărea.

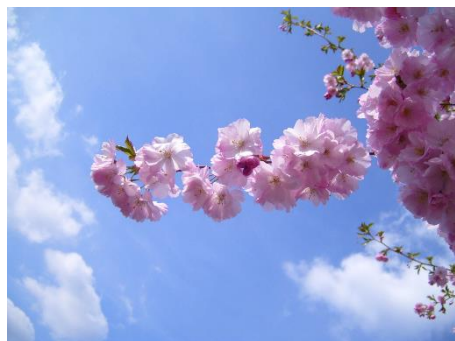
Nr. 1/ An școlar 2021-2022

Deci de ce ne-ar fi mai ușor să reprimăm o idee privind ceva așa-zis normal în favoarea unei alte idei privind o incertitudine? Și dacă prin această întrebare reușim să ne definim ca și specie atunci tot ce pot adăuga este că sper ca al nostru concept de Dumnezeu să-și creeze la rândul său un Dumnezeu, ca mintea mea să poată să-l înțeleagă pe cel mai apropiat dintre ei, în aceeași măsură în care cea mai problematică treaptă este cea pe care urmează să calc. Iar în acest mod existența Dumnezeilor se va repeta Da Capo al Fine, urmând ca fiecare dintre ei să murmure într-un final *“Tot ce sper este ca al meu Dumnezeu să fie credincios”*.

*Diana Franț
Clasa a XI-a MI1*

Atlas

Bunica a îngropat cu ea-n cireș
Icoanele ce-i țineau diafragma
Că-i spre păcat a nu îmi țese
Din palme în Est diminețile.
Nici liturghiile nu le mai aud
Decât de la păsări,
Primăvara.

Moștenirea chipului de pământ
Mă pune-n mătăanii la miazăzi
Să-mi trag sortile pe cer.
Mai o zi

Străpunge în freamăt printre
scoarțe;

Văd cireșul cum se leapădă de
jurăminte
Când noul ceas răzbate.

Proroc șchiop, car după mine
Soarele
Și ascund umbrelor din ramuri
Al lumii grav suspin - o floare;
Omului lacom i-ar vrea s-o rup,
Sfâșietor ar fi doar să o las căderii-
Mă vor ierta oare cele ce-mi pier
Când timpul meu pe-al lor
descoase?

Egoist am înălțat la tâmpile păcatul
Smulgând din a vieții dovadă:
Să strâng aproape ce-a mai rămas
Din veșteda corolă albă;
De-or mai fi aici s-o amintească
Privighetorile în utrenii.

Las testamentul meu cireșului!
A pământului întreagă greutate
Dezleg pe crengi despletite de
floare.
Le târăsc între coaste și spinare
dorul
Vieților trecătoare și socotesc
Averea în exuvii goale.

*Marcus Pirtea
Clasa a X-a MI1*

What a peaceful way to die

Driving down the boulevard;
Freezing cold and my pretty tiny
heart

Is finally trying not that hard
To find its place.

I have loved too many times and
suffered for so much more,
But as we're stepping off the floor
I realize that we were slow
waltzing keeping scores
Of who can distract themselves
more.

Reminiscing 'bout the past while
I'm heading to the future,
Headlights banishing shadows of
old traumas and grudges like
archers
And I have rebutted all the
smuggled love going back to its
departure -

Now it's your turn.

Oedipus poked his eyes out 'cause
he couldn't see the truth -
Should I tear my heart out too
'cause it couldn't feel what I did in
my youth?

But every fiber that was screaming
is now on mute:

I want to only hear my bloodroot.
Such a piercing silence when peace
rests over this land,
Where the only thing cracking is a
branch and I stand,
Fur tickling the back of my neck
like they're fingertips from my
homeland.

Nr. 1/ An școlar 2021-2022

Exhilarating destroyer of hearts,
now we mend.

Tears dried long ago, only my
insides need some fixing

When I try to tame phantom
butterflies in my stomach when I'm
mixing

Passion and pain to create an ideal
I no longer desperately search for
when I'm listing

Everything I'm missing.

Used to be used to always need
some love,

Yet a heart is only as strong as the
vessel of its stove;

Ripens until it's bordeaux and
mauve,

Like a wine I would gift to you all
of the above.

What a peaceful way to die,

When there's no new reason to cry,

When you only try not to try

To chase God in its own sky.

Gearbox was overloaded in order
to rapidly fall again,

Now I'm moving in slow motion to
absorb it all in;

Can't crash when you're not
driving a full speed train

Into an abyss of untouched skin
and deep rooted pain.

Each hair on my arm misses one
particular touch,

But it's time I caress them with
such

Gentleness they received instead of
a cold hearted punch;

I press the clutch.

R.E.M. sleep still haunts me with
dreams,

But can you be haunted with no
fear?

What a peaceful way to die near

My own happy tear.

To be loved is such an unfounded
wish

When you're only 16 and feel like
a fish

In a pond full of pearls...but end up
a dish

Into the plate of the one you'll
miss.

No more wanting to be understood
'cause I understand myself,

No more validation 'cause I don't
want to live for no one else;

What a peaceful way to die after
holding the burden of everyone
else

And now to just fly with the
lightweight of myself.

Myocarditis has been to hell and
back,

Always ready to pump, blame and
attack,

But one day it had to stop and stack

New wood to build a cozy shack.

Fiery gaze and burning lips

Finally getting the water from the
hips

Of Nut goddess who's watching
over our sleeps

So that we heal instead of kiss.

Healing every molecule with
improvised bandaids -

They finally work, no matter what
they said;

Smiley face tattoo turned sad

When a good heart's gone bad.

What a peaceful way to die when
you just accept

Every little inconvenience and
aspect

As a part of your displayed facet.

What a peaceful way to die when
all the love's been sealed and kept.

*Alexandru Boariu
Clasa a XII-a MI2*

O ieșire prin pădure

Era o dimineață ceva mai înnorată. Aspectul gri al cerului trăda înceata apariție târzie a soarelui, lăsând urmele unei nopți ploioase. Mă aflu în casa bunicilor, în timpul vacanței de vară. Ah, da! Bătrâna căsuță din vârful dealului, încărcată de amintiri. Podeaua scârțâietoare gemea la fiecare pas, în timp ce mobila obosită și îndesată de cărți ofta la fiecare sertar deschis. Bibelourile frumos aranjate pe rafturi păreau a fi ca niște personaje de poveste înghețate în timp. Pe pereți, poze înrămate ce-mi înfățișau copilăria stăteau și mă priveau, parcă dornice de retrăirea acelor clipe. În ciuda vremii, bunicul insistase să mergem prin pădure în căutare de ciuperci și plante aromate de ceai. Bunicul cu ochii albaștri ca marea pe timp de furtună și zâmbetul blând. Cu părul încăruntat, dar sufletul încă-i tânăr. Ridurile feței mereu zâmbesc, iar fața i se luminează de fiecare dată când mă vede. Astfel, cu un pic de spirit aventurier și din partea mea și a bunicii, am pornit la drum. Casa lor nu se afla prea departe de pădure, așa că am plecat pe jos.

Când am ajuns în dreptul podului care traversa râul satului, ne-am oprit pentru a găsi o metodă de a ajunge la malul acestuia, loc de unde începea pădurea. După o scurtă perioadă de cercetări, am găsit o potecă de pământ bătătorit care mergea paralel cu râul, coborând încet, încet, către malul lui.

Odată ce am ajuns jos, iată că am și pășit în pădure. Iarba udă, brăzdată de roua dimineții era

lungă, ascunzând fel de fel de gândăcei ce zumzăiau, dând parcă glas pădurii. Mierlele nu se lăsau nici e mai prejos, ciripind în cor. Pe crengile copacilor, dacă priveam atent, puteam vedea câte-o coadă stufoasă a vreunei veverițe rătăcite. Murmurul apei suna asemenea unor șoapte, pe care râul, încă obosit, ni le spunea doar urechilor noastre. Mirosul de ploaie încă se simțea în pădure, dat de umiditatea acesteia. Albinele harnice erau deja treze, zburând din floare în floare. Astfel, am fost complet furată de peisaj. Toate grijile pe care le aveam dispăruseră, în timp ce o stare de relaxare îmi lua locul.

M-am oprit pentru o clipă, încercând să captez cât de multe detalii puteam. Am aruncat o privire asupra tabloului naturii, după care am închis ochii. Am tras aer în piept și am simțit mirosul pădurii mai tare ca oricând. M-am concentrat asupra zgomotelor până când toate: zumzăitul albinelor, murmurul apei, ciripitul păsărilor, toate păreau a face parte dintr-un concert dat doar pentru mine. Am deschis din nou ochii și m-am întrebat: așa se simte oare beatitudinea?

Când am ajuns acasă, cu plasele pline de mirodenii, bunicul s-a ocupat de ciuperci, iar eu și bunica de plantele de ceai. Procesul era simplu: reluam plantele și le împărțeam în categorii în funcție de specie. După care, urcam într-o cameră de la etaj și întindeam pe jos mai multe cearceafuri, pe care ulterior le așezam.

După o perioadă mai lungă de timp, când acestea erau perfect uscate, le strângeam și le puneam în cutiuțe sau le prindeam în legături depozitate în magazie.

Astfel, am avut parte de o zi minunată alături de bunicii mei

Miruna Luca
Clasa a VII-a B

*„Citește! E una dintre cele mai frumoase
aventuri pe care le poți trăi.”
-Lloyd Alexander-*

Inferno de Dante Alighieri

Deși a fost citită la finalul anului 2021, pot spune că această carte are în totalitate inima mea. Personajul principal, care este chiar autorul, este prezentat la începutul operei într-o pădure, nemaigăsindu-și locul pe Pământ. Virgiliu, autorul „Eneidei”, ghidat de către Beatrice, vine să îl salveze pe Dante, divinitatea permițându-i să facă o călătorie prin infern, urmat de purgatoriu, muntele spovedaniei și se termină în paradis.

„Inferno”, primul volum din trilogia „Divina Comedie”, arată drumul anevoios al celor doi parteneri în cercurile iadului, reușind să întâlnească diferite personalități importante pentru istoria Evului Mediu.

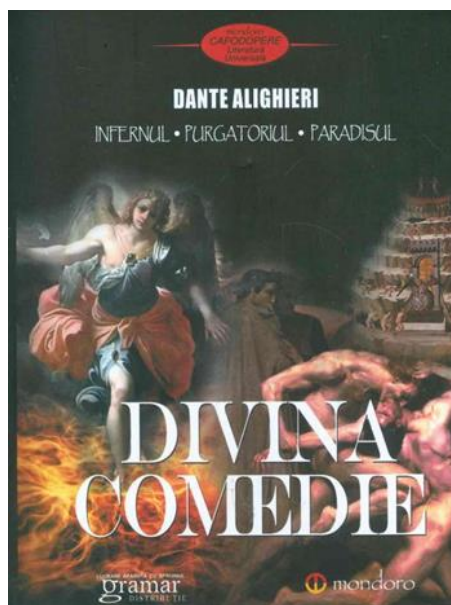
Am fost profund impresionată de modul de scriere al operei, al complexității trăirilor autorului, dar și a creativității de care a dat dovadă prin intermediul conturării unui peisaj fictiv, dar care este foarte realist în același timp.

Daria Dragomir

Clasa a XI-a F

Divina Comedie de Dante Alighieri

Dante Alighieri a iubit o viață întreagă de la distanță – pe Beatrice, o tânără încântătoare prin frumusețea și inteligența ei, un ideal al feminității; are toate calitățile morale pe care Dante le consideră esențiale la femeia

ideală. O întâlnește pentru prima dată când sunt amândoi foarte tineri, prea tineri pentru a avea o relație. Și astfel alege să o venerateze de la depărtare. Timpul trece, o reîntâlnește și i se pare și mai fermecătoare, sentimentele sale fiind și mai puternice pentru ea, deși e căsătorită cu altcineva. Ca urmare a acestui fapt, Dante alege să-și cante sentimentele prin scris, compunând una din cele mai frumoase opera ale literaturii universale, *Divina Comedie*, care vine să aline suferința provocată de moartea timpurie a frumoasei Beatrice.

Vast ca întindere, acest poem epic este alcătuit din trei părți – „Inferno”(„Infernul”), „Purgatorio”(„Purgatoriul”), „Paradiso”(„Paradisul”).

Acțiunea capodoperei este plasată în primăvara anului 1300, anul sfânt sau „Il Grande Giubileo”, descriind coborârea lui

Dante în „Inferno”, trecerea prin „Purgatoriu”, și, în cele din urmă, ascensiunea în „Paradis”, pentru a termina cu unirea desăvârșită cu Divinitatea. Este condus prin „Inferno”, la început de Virgiliu care reprezintă rațiunea, apoi de Beatrice care simbolizează credința.

Divina Comedie reprezintă o polarizare de sensuri: este un poem despre „starea sufletelor după moarte”, este o călătorie pe care omul o face pentru salvarea sufletului și pentru a găsi un sens moral al existenței, promovează valori ale dogmei creștine și creionează condiția umanității pe calea de a ieși din întunecatul Ev Mediu.

Denisa Cepoiu

Clasa a XII-a MI2

Superioritate ...

*Maya Grigorof
Clasa a VII-a A*

Colectivul de redacție:

Profesori:

Director, prof. Violeta- Estrella Bontilă

Director, prof. Simona Stoia

Prof. Claudia-Ileana Spineanu

Prof. Tihomir Milin

Prof. Ileana Crașovan

Design copertă: Prof. Sorin Scurtulescu și Informatician Marius Inășel

Elevi:

Ana-Gabriela Cîrjea, clasa a X-a MI2

Carla Barna, clasa a XII-a F

Miruna-Teodora Spineanu, clasa a XII-a MI1

Carla Hengelman, clasa a XII-a MI1

Marta Traleş, clasa a XII-a MI2

Denisa Cepoiu, clasa a XII-a MI2

Mara Bulzan, clasa a XII-a MI2

Alexandru Boariu, clasa a XII-a MI2

Karina David, clasa a XII-a MI2